

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio secunda. Vtrum in Christo sit tantum vnum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

etiam in errore Nestorii qui dixit suppositum assumptum vni personae diuinae secundum dignitatem honoris in quantum omnis honor qui exhibetur filio dei exhibetur illi homini propter coniunctionem ad filium Dei. Et ideo dicit tantum vnam personam esse in Christo, licet essent duo supposita: hoc autem est damnatum approbante synodo Ephesina sub his verbis, Si quis in vno Christo diuidat substantias post adunationem copulans eas sola coniunctione quae est secundum dignitatem vel auctoritatem, vel potentiam, & non magis concursu secundum adunationem naturalem anathema sit: sic igitur patet quod prima opinio non solum falsa est, sed est haeresis damnata ab ecclesia in conciliis, & sic patet primum.

9. **Q V A N T V M** ad secundum scilicet supposito, quod in Christo sint plures naturae in vna hypostasi siue persona, vtrum debeat dici Christus vnus an plura. Et circa hoc est triplex modus dicendi, Primus modus est quod Christus debet dici vnus, licet in Christo sint plures naturae. Cuius ratio est, quia Christus non est nisi illud quod praedicatur de supposito Christi. Sed altera naturarum non praedicatur de Christo, Christus enim non est humanitas, sed est habens eam, licet diuina natura de Christo praedicatur. Et ideo cum humanitas non praedicatur de Christo in abstracto propter hoc Christus secundum humanitatem non potest dici vnus distinctum ab eo quod est secundum diuinitatem, quantum posset dici multa habens, scilicet deitatem & humanitatem.

10. **S E C V N D V S** modus est quod Christus debet dici plura propter tria. Primum, quia secundum Philosophum 7. meta. homo albus non est simpliciter vnus, sed plura, sed de homine & albo, nec albedo, nec humanitas praedicatur: non enim bene dicitur homo est humanitas, vel albedo, ergo non obstante quod humanitas abstractiue non praedicatur de Christo, deitas vero praedicatur nihilominus secundum has plures naturas potest dici plura.

11. Secundum sic vnitas substantiae non diminuit de ratione vnitatis, ergo nec pluralitas de ratione pluralitatis sed personae diuinae propter vnitatem substantiae dicitur vnus, ergo Christus propter pluralitatem substantiarum in Christo existentium potest dici plura.

12. Tertio, quia vnus & ens simpliciter dicuntur de vno & ente actuali, quia ens potentiale de se non est ens, nec vnus simpliciter, propter quod compositum substantiale non est plura simpliciter, quia non est ex pluribus entibus in actu, sed in Christo natura humana est ens actu simpliciter & diuina, ergo secundum eas Christus debet dici plura simpliciter.

13. **T E R T I V S** modus est quod proprie loquendo Christus non debet dici nec vnus, nec plura absolute, sed cum determinatione. Cuius ratio est, quia haec nomina cum sint adiectiua, ponunt rem suam circa substantiua. Cum igitur haec nomina ponuntur in praedicatione sine substantiuo addito respondet eis, pro substantiuo res posita in subiecto, vt cum dicitur homo est albus. Quando vero additur substantiuum, talia adiectiua ponunt rem suam circa ipsum, vt si diceretur Sortes est bonus cantor, quia si bonus non determinaret Sortem sed cantorem. Eodem modo in proposito si dicitur Christus est vnus nullo addito cum non determinaret aliud substantiuum quam Christum non bene dicitur, sed deberet dici Christus est vnus eo quod substantiuum & adiectiuum debent in genere conuenire. Si vero aliud additur in praedicatione secundum conditionem praedicationis debet determinatio vnitatis vel pluralitatis addi, vt si dicitur Christus est suppositum debet addi vnus, si vero dicitur Christus habet naturam addendum est duplicem, vel dicendum est quod Christus habet duas naturas. Sed quia de quo non praedicatur substantiuum non praedicatur adiectiuum quod est determinatio substantiuum, ideo sicut de Christo non praedicatur humana natura, sic non est dicendum quod Christus secundum ipsam sit vnus vel plura. Et idem dicendum est de diuina natura secundum illos qui dicunt quod non praedicatur formaliter de Christo, & istud videtur conuenientius dictum.

14. Ad rationes vtriusque opinionis potest responderi. Prima enim opinio vera, si diuina natura praedicatur de Christo, quia secundum eam solam potest dici vnus proprie

loquendo, secundum vero aliam naturam quae non praedicatur de ipso non potest dici vnus nec multa, propter causam iam assignatam, quamquam multi dubitent an diuina natura praedicatur de Christo in abstracto, de hoc tamen fuit plenius visum in primo libro.

15. Ad rationes secundae opinionis potest responderi. Ad primam quod Philosophus quando dicit quod homo albus non est vnus, sed multa, intelligit materialiter quod ad naturas substantiae & accidentis, & non quod ad formalem modum praedicandi.

16. Ad secundam dicendum est quod plures substantiae sunt realiter & simpliciter plures res, sed secundum eas non potest Christus dici simpliciter plura cum non praedicentur de ipso, vel saltem altera.

17. Per idem patet ad tertiam, quia licet natura diuina & humana sint plura entia simpliciter & in actu. Tamen quia neutra, vel saltem altera non praedicatur de Christo, ideo secundum eas non potest proprie dici plura.

18. **A D** argumenta principalia respondendum est. Ad primum, quod sicut alterum & alterum notat differentiam accidentalem, ita aliud & aliud differentiam substantialem & ideo sicut in eodem supposito possunt vicissim esse diuersa accidentia secundum quae potest dici alterum & alterum, sic Christus in quo sunt diuersae substantiae potest dici aliud & aliud, maxime cum determinatione naturae dicendo quod est aliud secundum naturam diuinam, aliud secundum naturam humanam, hoc est habens aliud & aliud, quorum vtrumque potest esse sine multitudine suppositi. Et sic intelligendae sunt auctoritates beati Aug. & Leonis Patrum, cui concordat Greg. Nazianzenus in epistola ad Didimum, dicens sic aliud & aliud sunt ea ex quibus saluator est, ipse autem non alius & alius.

19. Ad secundum dicendum est quod magis proprium non est semper magis inseparabile, magis enim proprium est homini esse bipedem quam esse animal, quia in pluribus conuenit homo in eo quod animal quia in eo quod bipes. Et tamen bipes magis potest separari ab homine quam animal. Similiter in proposito, esse indiuiduum cum sit idem quod esse vnus numero magis est inseparabile a substantia, & a quacunque alia re quam quaeque alia proprietates posterior & se habens per additionem ad esse indiuiduum, quia suppositum dicit indiuiduum per se subsistens, & ideo e contrario debet dici quod suppositum cum sit posterius quam indiuiduum, & includat ipsum magis potest separari a substantia quam ratio indiuidui.

20. Ad tertium dicendum est quod Christus ratione humanae naturae est in specie humana sicut hypostasis, vel suppositum non quidem per humanam naturam constitutam, sed vt habens humanam naturam. Et hoc sufficit ad hoc vt possit dici esse in humana specie.

21. Ad quartam dicendum quod vbi cumque beatus Aug. vel alii sancti dicunt hominem a filio dei esse assumptum exponendum est (hominem, id est humanitatem). Sicut enim prius dictum fuit doctores sacri in dictis suis non semper seruauerunt proprietatem locutionis. Sic igitur patet quod prima opinio quae ponit hominem assumptum, & pluralitatem suppositorum negando pluralitatem personarum in his omnibus & aliis quae haec sequuntur falsa est & haeretica.

Q V A E S T I O S E C V N D A

Vtrum in Christo sit tantum vnus esse an plura.

Tho. 3. q. 17. ar. 2.

Circa secundam opinionem quae est vera & catholica, quaeritur, supposito quod in Christo sit tantum vnus suppositum & duplex natura, vtrum in ipso sit tantum vnus esse, an plura. Et arguitur quod sit tantum vnus esse, quia omnia quae sunt in Christo possunt esse, & existere per vnus esse diuinum, ergo frustra ponerentur plura: contra quentia patet, probatio antecedentis esse secundo adiacens praedicat esse existentem, vt cum dicitur Sortes est. Sed esse tertio adiacens praedicat esse existentem secundum naturam tertii adiacentis, vt cum dicitur Sortes est homo, sed cum praedicatur esse tertio adiacens sufficit ad verificationem propositionis quae res importatae per subiectum & praedicatum conueniant in eodem supposito, nec oportet quod sint idem

idem per essentiam vel per inherentiā naturarum, verificamus enim hanc, filius Dei est homo propter convenientiam solā in supposito, & nō propter identitatē prædicati cum subiecto secundū essentiam vel inherentiā, ergo simili- ter cum prædicatur esse secundo adiacens, & accipitur pro esse existentie, vt dicendo humanitas Christi est, potest verificari hæc propositio propter solā convenientiam esse diuini cum humanitate in supposito, neq; oportet ad verificationem eius dicere quod esse de humanitate verificatum sit esse creatum idem cum ea vel ei inherens, & idem potest dici de omnibus quæ sunt in Christo.

2. Item non minus repugnat supposito diuino supplere vicem causæ materialis quā vicem causæ formalis, sed suppositum diuinum supplet vicem subiecti respectu nature assumptæ substantificādo ipsam in se, ergo similiter potest supplere vicem causæ formalis respectu eiusdem, ita vt nō habeat esse per aliud nisi per esse diuinum sibi com- municatum, & ita erit tantum vnum esse in Christo.

3. Item quæ non sunt vnum nec secundum essentiam, nec secundum esse, nullo modo de se inuicem prædicatur prædicatione dicente hoc est hoc. Sed humana natura prædicatur de diuina saltem concretivè dicendo Deus est ho- mo, ergo cum nō sint vnum per essentiam oportet quod sint vnū in esse, sed si in Christo esset aliud esse secundum naturam diuinam & aliud secundum humanā, tunc non essent vnum in esse, ergo &c.

4. IN contrarium est, quia illud habet proprium esse de quo potest responderi ad interrogationem factam de eo an est. Sed ad interrogationem factam de humanitate Christi an est, potest verè responderi quod est, ergo huma- nitas Christi habet in Christo proprium esse. Sed cōstat quod ibi est esse diuinum, ergo plura esse.

5. Item Damasc. dicit lib. 1. q. ea quæ consequuntur natu- ram duplicantur in Christo, sed nihil immediatius vel in- timius consequitur naturam q̄ esse, ergo esse multiplican- tur in Christo secundum multiplicationem nature.

6. **R E S P O N S I O.** Hæc quæstio partim dependet ab illa quæritur, verum esse & essentia sint idē, & partim non, si enim detur pars affirmatiua, scilicet quod esse & essentia sint idem, statim sequitur quod in Christo sint plura esse sicut plures essentie. Si verò detur pars negati- ua, scilicet q̄ esse & essentia non sint idem, tunc remanet quæstio dubia, & sunt circa eam tres modi dicendi.

In pri. d.
8. q. 2.

7. **P R I M U S** est quod in Christo nō sunt plura esse, sed vnum tantum, quod probatur tribus rationibus. Pri- mus est, quia esse nō est nisi rei subsistens. Sed in Christo non est nisi vnum sub- stans: scilicet vnum suppositū cuius est subsistere, ergo in Christo est tantum vnum esse.

8. Secūda ratio est, quia sicut se habet quantitas ad qua- ta, ita se habet esse ad entia, sed quæcunq; sunt in eodem supposito sunt quanta, & extensa per quantitatem vnā & eandem numero, ergo quæcunq; sunt entia in eodem supposito habent esse per vnum & idem numero.

9. Tertia ratio est, quia accidentia nō sunt entia nisi quia entis, vt dicitur 4. meta. Si autē accidens haberet propriū esse præter esse suppositi accidēs esset secundū se ens, & nō solum entis, quod negat Philosophus: ergo accidens non habet aliquod esse præter esse subiecti. Sed natura huma- na in Christo substantificatur in supposito diuino aliquo modo, sicut accidens in subiecto inquantū non constituit proprium suppositum, ergo secundum se non habet pro- prium esse præter esse suppositi diuini. Et in tantū proce- dunt isti quod dicunt erroneum esse ponere plura esse in Christo cum ad hoc sequatur pluralitas suppositorum.

10. **S E C U N D U S** modus quod in Christo sunt ne- cessariō plura esse. Quod probatur quatuor rationibus. Prima est, quia vnitas vel pluralitas ipsius esse in Christo aut attenditur secundū suppositum, aut secundum natu- ras. Si secundum naturas cum plures nature sint in Chri- sto, ergo & plura esse. Si secundum suppositum. Contra, quia si vnitas suppositi diuini argueret vnitatem ipsius esse pluralitas suppositorum argueret pluralitatem ipso- rum esse, consequens est falsum, quia personæ diuine cum sint tria supposita non habent nisi vnicum esse existentie propter vnitatem essentie, ergo vnitas vel pluralitas ipso- rum esse non attenditur secundum vnitatem vel plurali- tatem suppositi, sed naturarum.

11. Secūda ratio est, quia agere supponit esse, & esse sup- positū, & esse. Sed in Christo non obitate vnitate suppo- siti, præter agere diuinū est agere humanum, ergo in ipso præter esse diuinum est aliud, scilicet esse humanum & sic plura esse.

12. Tertia est q̄ si humana natura quæ est in Christo, sibi derelinqueretur constat q̄ haberet propriū esse existentie aliud ab esse diuino, aut ergo illud idē est quod habebat in supposito diuino, aut aliud: Si idē habetur propositū, scilicet q̄ in Christo præter esse diuinū est aliud esse. Si aliud, contra, illud quod amittit totum esse simpliciter quod prius habuit & acquirit totaliter nouum esse quod prius nō habuit tale est verè corruptum & generatū. Sed si natura humana sibi derelinqueretur, amitteret totū esse simpliciter quod habuit, si in Christo est solum vnū esse, & hoc sic diuinum, & acquiritur totaliter nouū esse quod prius non habuit, ergo verè prius corrumpitur, & postea generatur, & sic non esset eadē numero quæ prius quod est inconueniens. Minor patet, probatio maioris, quia si- cut illud corrumpitur secundum quid, quod amittit ali- quod esse & non totum, sicut cum aqua calida infrigidat- ur vel e conuerso, sic illud corrumpitur simpliciter quod amittit totum esse simpliciter quod habuit.

13. Eiterum essentia non potest manere, vel cōseruari sine esse quæcunq; virtute: natura ergo humana amittēdo totum esse quod habuit in Christo dato q̄ fiat sub alio esse quod prius non habuit, aut est corrupta per amissio- nem primi esse, aut non: sed requiritur q̄ sic amittat esse præcedens quod nullo modo recuperet aliud. Si primum detur, habetur propositū: si verò detur secundū. Contra, essentia amittens suum esse, & nullum recuperās verè ad- nihilatur: quia nunquam natura potest manere sine ali- quo esse, vt dictum est: Si ergo esse non corrumpitur nisi amittendo totum suum esse & nullum recuperando nun- quam poterit esse corruptio sine adnihilatione, imō non differret vnum ab altero quod est inconueniens.

14. Quarta ratio est talis. Omnis generatio terminatur ad esse, & omnis corruptio ad nō esse, sed Christus secun- dum naturā humanam verè fuit generatus & mortuus, er- go secundū eam habuit aliquod esse quod per generatio- nem acquisiuit, & quod per mortē amisit, illud autē non fuit esse diuinum, quia illud nunquā amisit, ergo præter esse diuinum fuit in Christo aliquod esse creatū. Si verò dicatur quod per generationem temporālē Christi acqui- situm fuit in Christo esse diuinū, nō secundū se, quia illud prius habuit: Sed quia natura humana nouam relationē habuit ad ipsum. Contra, illud per generationem acqui- ritur quod per corruptionem amittitur. Sed esse diuinū, vel relatio ad ipsum non est amissa per corruptionē, ergo nec acquisita per generationem. Sicut ergo primi dicunt quod ponere plura esse in Christo est erroneum, quia ad hoc sequitur pluralitas suppositorum. Sic e contrario isti dicunt quod erroneum est ponere tantum vnum esse in Christo, quia ad hoc sequitur ipsum nō fuisse verè natū, neque verè mortuum.

15. **T E R T I U S** modus est mediū inter istos quæ cre- do verum esse, scilicet q̄ in Christo est aliquo modo tan- tum vnū esse, & aliquo modo plura. Ad cuius intelligentiam sciendum est q̄ sicut ens commune est, cōmunitate analogiæ ad substantiam & ad accidentis prædicamenta, & in ipsa diuiditur, & de ipsis prædicata. Sic nomē essen- tiæ cōmune est ad substantiam, quantitatem, qualitatem, & sic de aliis: & in ipsa diuiditur, & de ipsis prædicatur. Et si militer esse existentie (quod est idem quod essentia, vel si non est idem saltem immediatius consequitur essentiam quā quæcunq; alia proprietates) diuiditur in esse quod cō- uenit substantiæ, quantitati, qualitati, & aliis de ipsis præ- dicatur. Et sicut substantia est ens, & essentia per se subsi- stens, quantitas autē & quodlibet aliud accidens non est ens, nec essentia per se subsistens, sed potius inexistēs (hoc est in alio existens) vtrunq; tamen tam substantia quā accidens dicuntur * entia & ens, sic esse existentie subsi- stentiæ completæ dicitur esse subsistentie. Esse verò quæritatis & omnium accidentium dicitur esse inexistentiæ, vtrunq; tamen dicitur existentie. Hoc viso patet quod esse existen- tiæ, si solum accipiat pro esse subsistentie, de quo simpli- citer, & per prius dicitur, sic in Christo, & in quolibet sup-posito

* alia
essentia.

posito vno non est nisi vnicum. Si vero esse existenti ex-
tensivè accipiatur pro omni eo de quo dicitur siue per
prius, siue per posterius, sic in Christo & in quolibet sup-
posito creato, in quo est aliqua natura creata materialis
sunt plura esse, quorum vnum est esse substantiæ, reliqua
verò quonia sunt esse inexistentiæ.

16 Primū patet facilius, quia esse substantiæ sequitur
naturam per se subsistentē, vel secundum quā suppositum
est per se subsistens, sed tales naturæ nō possunt pluralitari
in vno supposito, quia quæ differunt secundum subsisten-
tiam differunt secundum suppositum, ergo in vno suppo-
sito non possunt esse plura esse substantiæ.

17 Secundum patet dupliciter. Primò, quia magis com-
petit naturæ humanæ in Christo habere proprium esse,
præter esse suppositi quam cōpetat accidenti habere pro-
prium esse in subiecto præter esse subiecti, sed accidens ha-
bet proprium esse in subiecto præter esse subiecti, ergo na-
tura humana in Christo habet proprium esse præter esse
suppositi. Probatio minoris, quia si accidens non haberet
in subiecto aliud esse præter esse subiecti tunc non posset
à subiecto separari, nisi corrumpere quod quod amitteret
totum esse quod prius habuisset, sicut fuit dictum prius
de humana natura in Christo. Hoc autem est falsum (vt
patet in sacramento altaris) ergo &c.

18 Secundò, quia intimius sequitur esse ad essentiam quā
agere ad potentiam. Sed in Christo multiplicatur agere
secundum multiplicationem potentiarū, ergo in Christo
multiplicatur esse secundum multiplicationem essentiarum.

19 Tertio, quia plus dependet quæritas, & alia accidens
in communia ab esse quā dependeat color à quantitate,
sed color non posset remanere in subiecto remota quan-
titate, ergo nec quantitas, nec aliquid accidiō posset esse
in natura humana amoto esse quod intimius sequitur ad
ipsam quā quandoque aliud. Cum igitur in natura huma-
na existente in Christo fuerit quantitas, & reliqua acci-
dents, necessarium est quod in ipsa fuerit proprium esse
quod præexigitur ad omnia illa. Prima ergo opinio quæ
ponit tantum vnum esse in Christo loquitur de esse sub-
sistentiæ quod est simpliciter esse suppositi: sicut patet ex
primo argumento quod cōcludit esse vnum esse in Chris-
to ex vnitatem suppositi subsistentis & illud verum est. Se-
cunda verò opinio loquitur generaliter de esse existentie
prout est commune ad esse subsistentiæ & ad esse inexisten-
tiæ, vt patet in omnibus argumentis.

20 Sed quia duæ vltimæ rationes primæ opinionis ni-
tuntur probare quod non sit aliquo modo nisi vnum esse in
Christo, ideo respondendū est ad eas. Cum enim dicitur
secundo loco, quod in eodē supposito omnia sunt quæta
& extensa per vnam quæritatem, &c. Dicendum est quod
non est simile de quantitate & de esse, quia quantitas est
vnius rationis in omnibus quæ sunt in eodem supposito,
& ideo nō potest pluralitari, sicut nec plures albedines in
eodem subiecto, esse autem cum non sit vnius rationis in
omnibus, sed diuersarum, quia est de transcendentibus,
potest pluralitari secundum pluralitatem naturarum quas
sequitur: imò si acutius consideretur illa ratio si aliquid
valeret, æquè concluderet in vno supposito tantum esse
vnam essentiam, sicut vnum suppositum, quia sicut quæ-
ritate aliqua dicuntur quantum ad esse essentia, quemadmodū per
esse dicuntur entia quantum ad esse existentie. Si ergo per
vnitatem quantitatis in vno supposito sufficiens cōclu-
ditur vnitatem esse existentie, eadem ratione potest cōcludi
vnitatem esse essentia quod est manifestè falsum.

21 Ad tertium dicendū quod illud dictū Arist. 4. meta.
sic est intelligendū quod accidentia non sunt entia, nisi quia
entis, non quia accidens non habeat aliud esse ab esse sub-
iecti, sed quia esse quod dat subiecto, nō potest secundum
naturam habere nisi esset in subiecto.

22 AD rationes principales. Ad primam dicendum quod
humana natura nō potest existere per solum esse diuinū:
Est cum probatur quod imò, quia cum prædicatur esse ter-
tio adiacens sufficit ad verificationem propositionis quod
res importatæ per subiectum & prædicatum conueniant
in eodem supposito. Dicendū quod nō est verum, imò ad
verificandum omnem propositionem, qua dicitur hoc est
hoc, requiritur aliqua essentialis identitas prædicati cum

subiecto. Nec sufficit identitas secundum suppositum, nec
secundum inhaerentiā. Quod patet vbi prædicatur abstra-
ctum de abstracto, vt albedo est color, vel concretum de
concreto in substantialibus, vt homo est animal, & idem
est cum prædicatur denominatiuū de alio, vt cum dicitur
homo est albus, & album est musicū, verificatur enim pro-
positio pro supposito quod importatur idem ex parte sub-
iecti & prædicati vt sit sensus, homo est albus, id est, homo
est suppositū habens albedinem, & album est musicū, id
est, subiectū habens albedinem est subiectū habens musi-
cam nunquā enim inhaerentia sufficit ad verificandū pro-
positionem dicentem hoc est hoc, alioquin posset dici ho-
mo est albedo quod nō est verum. Sed facit solum deno-
minationem in obliquo vt patet in dictis expositionibus
& hoc modo verificatur ista, filius Dei est homo ratione
identitatis realis suppositi importati per subiectū & præ-
dicatum sub hoc sensu filius dei est homo, id est, filius dei
est suppositum habens humanitatem, & non ratione for-
lius conuenientia in supposito, quia tunc verificaretur
hanc, essentia diuina est humana natura, quia sunt in eoa-
dem supposito, quod non dicimus. Cum ergo dicendo
natura humana Christi est, si esse stet solum pro esse diuine
no nihil vnum & idem sit ex parte subiecti & prædicati
ratione cuius possit propositio verificari. Oportet si veris-
ficetur quod esse fiet pro esse creato.

23 Ad secundū dicendum quod ratio falsum supponit, scia
licet quod suppositū diuinum incarnatione suppleat vicē
causæ materialis vel subiecti, quia nihil est subiectum
nisi respectu eorū quæ sibi inhaerent. Natura enim huma-
na non inhaeret personæ assumenti, & ideo persona assu-
mens non est subiectū seu causa materialis naturæ assu-
pta. Dato etiā quod persona diuina posset verè esse subie-
ctum alterius. Tamē per hoc non cōpeteret assumere sibi
naturam humanam quæ non est nata esse in altero tan-
quam in subiecto. Ratio autem quare persona diuina pos-
test alienam naturam assumere non est quia suppleat vicē
causæ subiecti vel materiae. Sed quia est perfectionis infinitæ
ad terminandum alterius dependentiam aliquo modo,
sicut radix determinat in se inexistentiā rami infini: pro-
pter quod dictum fuit supra prima questione quod incar-
natio assimilatur infirmitati.

24 Ad tertium dicendū quod minor est falsa. Nō enim
prædicatur humana natura diuina. Cum dicitur cōcretis
uē Deus est homo. Sed prædicatur idem suppositum de se
ipso connotando oblique circa subiectum & prædicatum
diuinitatem naturam sub hoc sensu filius Dei est ho-
mo, id est, suppositum habens humanitatem.

QVÆSTIO TERTIA.

Vtrum persona verbi post incarnationem
fuerit composita.

Tho. 3. q. 2. ar. 4.

Secundò queritur circa eandem opinionem vtrum per
sona verbi post incarnationem fuerit cōposita. Et ar-
guitur quod non, æquè enim simplex est in diuinis perso-
na sicut essentia. Sed essentia diuina propter sui simplicita-
tem nō potest esse composita, nec alteri componibilis, (vt
patuit in 1. lib. dist. 8.) ergo similiter persona diuina non
potest esse composita, nec alteri componibilis.

2 Item compositum melius est cōponentibus ipsum.
Sed persona diuina post incarnationem non fuit melior se
ipsa ante incarnationem, ergo nō fuit magis composita.

3 IN contrarium est quod Damasc. dicit. 3. lib. In do-
mino nostro Iesu Christo duas naturas cognoscimus,
vnam autem hypostasim ex vtra compositam. Et argua-
tur sic per rationem quia sicut anima rationalis, & caro
vnus est homo, ita Deus & homo vnus est Christus (vt ha-
betur in symbolo Athanasij) Sed homo dicit personam
compositam ex carne & anima, ergo Christus dicit perso-
nam compositam ex diuina natura & humana.

4 RESPONSI O. Duplex est cōpositio vna huius
ex his, alia huius ad hoc. Prima cōpositio est sicut cōpo-
sio hominis ex anima & corpore ex quibus tāquam ex
partibus consistit intrinsicè. Secunda cōpositio est acci-
dents ad subiectum, vel subiecti cum accidente. Non
enim subiectum cōpositum est ex subiecto & accidente.
Nec accidens ex accidente & subiecto, sed vnum est alteri
compositum, id est, cum alio positum quāuis aggregatum

FF ex